

JEJÍ ŽIVOTNÍ SEN SE PROMĚNIL V NEJHORŠÍ NOČNÍ MŮRU

OBYVATEL

Francis **COTTAM**

OBVYVATEL

Francis COTTAM

2013

Copyright © 2011 by Francis Cottam
First published as The Resident by Hammer Books,
an imprint of The Random House Group Ltd.
Translation © 2013 by Sylva Švihelová
Cover design © 2013 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE RESIDENT,
vydaného nakladatelstvím Arrow Books
ve spolupráci s Hammer Books, Londýn 2011,
přeložila Sylva Švihelová
První vydání v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v prosinci 2013

ISBN 978-80-87910-03-0

PROLOG

Přikrčený ve tmě, slyšel svůj vlastní dech, zrychlující se při sledování scény před sebou. Věděl, co bude následovat, viděl to už mnohokrát předtím, ale nikdy ho to nepřestalo vzrušovat.

Svlékla si podprsenku a on hleděl na její svůdná malá prsa, pak si stáhla kalhotky a jeho pozornost upoutal jemný porost v klíně. Ponořila se do vany a namydlila si ňadra; bílá pěna pozoruhodně kontrastovala s tmavými poupaty bradavek. Broukala si nějakou melodii. Zvuk jejího měkkého hlasu a cákání vody mu rezonoval v hlavě a v uších mu hučelo vzrušením čím dál silněji. Zachvěl se, když mu náhlá a ohromná vlna vzrušení proběhla celým tělem.

Najednou ho za krk uchopila čísi ruka drsnou a nekompromisní silou svěráku. Šok z napadení a náhlý ochromující pocit studu ho zbavil vlády nad vnitřnostmi. Odporný zápach a sílící stisk kolem krku ho nutil k dávení.

Čísi hlas mu z bezprostřední blízkosti zamumlal do ucha: „Měli bychom si dát odchod. Je třeba jít, než slušní lidé na druhé straně zdi ucítí smrad podělanýho úchyla.“

Juliet Devereauová dorazila domů z práce vyčerpaná a potlučená – doslova. I když úrazové oddělení ani v těch nejlepších dnech nepatří k poklidným místům, přece jen se stává zřídka, aby lékař byl při své práci zraněn. Opilí pacienti bývají nepředvídatelní, jejich příbuzní někdy ještě horší, ale personál v nemocnici ve Williamsburgu je chráněn bezpečnostní službou i kamerami; asi proto vůbec neočekávala ránu, kterou dostala.

Stála roztřesená před domem a šmátrala v kapse po klíči. Popravdě řečeno, bylo jí hodně špatně od žaludku. Měla pocit závratí a v hlavě jí bušilo tupými pravidelnými údery, v hrdle cítila hořkou pachut žluči. Pomyslela si, že by se jí mohlo ulevit, kdyby dala průchod silnému nutkání se vyvracet.

Udělá to, až se dostane dovnitř. Bydlela s Jackem, svým manželem, v pěkném domku na předměstí New Yorku. Kolem domu byla malá, pečlivě udržovaná zahrádka se svěže zeleným trávníkem, natřeným plaňkovým plotem a dvěma úhlednými řadami trvalek. Kaluž zvratků by vzhledu jejich zahrádky rozhodně neprospěla.

Několikrát se zhluboka nadechla; snažila se soustředěně upírat zrak na nějaký předmět, dokud se jeho obrysy nezaostří. Zírala na domovní číslo, sedmičku vyrobenou z mosazných číslic přišroubovaných na dveře. Nefungovalo to; mosaz odrážela sluneční světlo přímo do jejích očí tak, až je musela přivřít. Mžourala a snažila se pomocí obou rukou strčit klíč do zámku. Konečně klíč zalomozil a vklouzнул do otvoru.

Juliet se v myšlenkách vrátila o pár hodin zpátky. Kdo by si pomyslel, že tak nemocný člověk dokáže ušetřit takovou ránu? Je pravda, že vážil bezmála sto čtyřicet kilo a kromě kostí a šlach byly na jeho těle už jen svaly. Přišel na pohotovost s vysokou horečkou. Stěžoval si, že je mu horko a nevolno, cítil se malátně a apaticky.

„Bože,“ hlesl, „ta světla jsou tak oslňující. Bolí mě z nich oči,“ řekl a zaclonil si je obrovskou třesoucí se tlapou. „Mohl bych vás poprosit o něco k pití? Zabíjel bych pro sklenici vody.“

Projevovaly se u něj klasické symptomy virové meningitidy. Udělalo se mu zle v posilovně a do nemocnice se jen tak tak dopotácel vlastními silami, ale brzy po příchodu začal chvílemi ztrácet vědomí. Čtyři urostlí sanitáři měli co dělat, aby ho dostali na mobilní lůžko.

„Dám mu něco na uvolnění svalů,“ rozhodla Juliet, zatímco plnila injekci roztokem z číré ampule, kterou vzala ze skříně s léky.

Jedna ze sester se zamračila. „Co takhle ho prostě otočit na břicho a hned provést lumbální punkci?“ řekla. Byl to rozumný návrh; při léčbě meningitidy je rychlost důležitá a rozbor z lumbální punkce by jim přesně řekl, o co se jedná. Situace však byla komplikovaná pacientovou tělesnou konstrukcí.

„Podívej se na něj. Je ztuhlý bolestí,“ poznamenala Juliet. „Ten chlap musí být kulturista. Má svaly krmené steroidy a je velice pravděpodobné, že se jehla zlomí dřív, než vytáhneme mozkomíšní mok. Je to náročný úkon i u jednodušších případů. Tak tuhá tkáň nebude snadno průchodná. Obvod jeho krku měří víc než padesát centáků a my potřebujeme čistý vzorek, ne zlomenou sondu. Než se pustíme do čehokoli dalšího, potřebujeme ho nejdříve zbavit tenze, uvolnit ho.“

Pacient ležel na zádech, hrudník se mu horečně zvedal a klesal. Tvář se mu leskla potem. Juliet mu vyhrnula rukáv košile, do které byl navlečený, a vydezinfikovala kůži vatovým tamponem. Měl velice málo tělesného tuku a žíly se sbíhaly na zápěstí jako koleje železničního uzlu. Zamířila hrot jehly do žíly přímo pod kloubem. Lék, který mu podávala, účinkuje velmi rychle. Během pár minut se mu svaly uvolní a on bude připraven zvládnout chystaný zákrok. V klidu a plynule stlačila palcem píst stříkačky.

Možná to byl jen obranný reflex nebo prostě svalová křeč, ale pacientova volná ruka se zničehonic vymrštila a jeho pěst s omračujícím nárazem zasáhla její levý spánek.

„Bože, Juliet...“ Nevěřící zalapání po dechu šokované sestry vedle ní bylo to poslední, co slyšela, než ji zahalila tma.

Probrala se vleže na podlaze, znepokojené obličejem nad ní. „Juliet, jsi v pořádku? Můžeš vstát?“ zeptala se sestra.

„Jo, jsem v pořádku,“ dostala ze sebe Juliet a položila si rozklepanou ruku na obličej. Kůže na lícní kosti byla napnutá a nateklá. „Jak je mu?“ Podívala se krátce nahoru, ale měla pocit, že z oslňujících světél v ordinaci jí každou chvíli praskne hlava. „Má pravdu,“ hlesla a v uších zaslechla vlastní drmolivý hlas. „Ta světla jsou tady opravdu nepříjemně oslňující.“

„Nedělej si teď s ním hlavu. O něj je postaráno. Pojď, položíme tě někam.“ Jedna ze sester opatrně zvedala Juliet z podlahy.

„Ale no tak, vážně jsem v pořádku. Jenom jsem trochu otřesená. Běžte zpátky za ním. Já si půjdu někam sednout.“

„To teda nepůjdeš. Zřejmě máš otřes mozku, zavedu tě k Holstromovi.“

Nedokázala nic říct. V ústech cítila krev, ale ta jí v mluvení nebránila. Zašklebila se, když jazykem objevila uvolněnou stoličku. Obličej kolem levého oka jí rychle natékal. Když mrkla, škubla sebou bolestí; zítra bude mít ošklivý fialový monokl. Ale byla schopna pohybovat obličejovými svaly a bolest nebyla tak intenzivní. Došla k názoru, že alespoň nemá zlomenou žádnou kost. Byla vděčná i za malé milosrdenství.

Holstrom ji osobně vyšetřil. Mladí lékaři chovali ke svému nadřízenému zbožný obdiv a málokdy něco uniklo jeho pozornosti. Jemně, ale důkladně prohlížel její zranění.

„Máš lehký otřes mozku, Juliet.“

Nebylo pro ni typické přiznat porážku a jakkoliv Holstroma respektovala, nechtěla ji přiznat ani teď, navzdory bolestem v hlavě. „Myslím, že ne.“

„Hodláš mi odporovat?“

„To asi není dobrý nápad,“ odpověděla, „s ohledem na mou kariéru.“

Zasmál se. *Možná přece jenom mám otřes mozku*, pomyslela si. Zpravidla nemá ve zvyku vtipkovat se šéfem. Většinou projevuje více obezřetnosti.

„Běž domů,“ řekl. „Odpočiň si. A hodně spi.“

Léčení otřesu mozku je mimořádná otrava: žádná televize, čtení zakázáno. Představa je asi taková, že pacient bude sedět v temné místnosti a čekat, dokud se neuzdraví. „Spolknu pár demerolů a budu v pořádku,“ řekla rádoby chlapácky.

Potřásl hlavou, nemínil ustoupit. Nebylo se čemu divit, velel týmu na pohotovosti, kde byla důležitá výkonnost, nemohl riskovat, aby personál na úrazovce ošetřoval pacienty ve stavu omráčení.

„Nemocnice ti zaplatí taxík domů. Poslal bych tě sanitkou, ale to by bylo trochu okázalé, co říkáš? Asi nestojíš o pozornost sousedů,“ usmál se Holstrom.

„Dej nám vědět, jak se zotavuješ, ale v žádném případě se nežeň zpátky. Víím, jak jsi svědomitá, ale byla bys sama proti sobě, Juliet. Utrpěla jsi pořádnou ránu do hlavy. Dej si čas, který bys dala komukoliv jinému k plnému uzdravení. Buď k sobě stejně důsledná, jako ke svým pacientům.“

Usmála se na něj. Měla velké štěstí; nemohla si představit laskavějšího šéfa, ani nikoho jiného, ke komu by měla více osobního obdivu a profesního respektu. „Udělám všechno, co bude v mých silách, abych cestou nezvracela v taxíku,“ odpověděla, když konečně připustila, že její šéf má pravdu.

Když vstoupila do dveří, ucítila závan parfému. Snad to je jen jeden z podivných příznaků otřesu. Mozek je složitý orgán, a když ho takový úder vychýlí z rovnováhy, může to způsobit ve smyslových vjemech pěkný chaos.

Ale když za sebou zavřela dveře, instinktivně vzhlédla nahoru do patra. Že by přece jen odtamtud zaslechla nějaké hlasy? Tohle určitě není bušení v její poraněné hlavě, ani zvonění v bolavých uších. Zní to jako něčí zadržované vzdychání nebo vzlykání. Ne, to není Jack. Zní to jako dívčí nebo ženský hlas. Tiše vystoupila na schodiště, pokryté měkkým kobercem, a napadlo ji, že ty zvuky zní docela smyslně.

Určitě se jí jen něco zdálo. Nemůže to být pravda. Ale přesto, se zadržným dechem a strachy sevřeným žaludkem, stoupala dál po schodech. Naskočila jí husí kůže, vypadala zdrsněle ve světle pronikajícím závěsy v mezipatře. Nahoře

najednou vše ztichlo. Ale bylo to takové podivné tajemné ticho. Jako kdyby se někdo schovával a snažil se předstírat, že v domě není.

Byla zcela nepřipravena na pohled, který se jí naskytl, když otevřela dveře ložnice. Nejdříve ji napadlo, že rána do hlavy jí ublížila více, než si myslela a spustila tyhle nechutné halucinace.

Neslyšeli ji. Neleželi se zahanbeným výrazem, když vešla a uviděla je. Ani se ukvapeně nesoukali do oblečení poházeného po ložnici. Byli uprostřed aktu, zcela zabráněni do sebe, svalnatá záda jejího manžela prohnutá v rozkoši. Všechno, co Juliet viděla z oné ženy, byla její kolena objímající Jackův pas a její splývavé vlasy rozhozené na polštáři.

S trhnutím odvrátila zrak a nejistými prsty si ohmatávala nateklé oko. Pak se odvážila podívat znovu. Stále nevěřila, že by to mohla být pravda. V té chvíli si uvědomili její přítomnost a Jack ustal ve vášnivých přírazech. Ta žena na ni překvapeně pohlédla přes jeho rameno.

Nějak se jí podařilo doklopýtat po schodech dolů, i když netušila, jak to na svých zesláblých, podlamujících se nohou dokázala. Nevěděla, co má dělat. Potácela se jako poraněné zvíře, neschopna uvěřit tomu, co viděla. Najednou ucítila, jak ji Jack uchopil za rameno a prudkým pohybem otočil k sobě.

Stál před ní nahý a jeho tmavé ochlupení ještě neslo pozůstatky aktu. Byl z něj cítit primitivní pach pižma mísící se s vůní parfému, která prostupovala domem. Zvedl se jí žaludek, už nebyla schopna potlačit nevolnost, která ji přemáhala od okamžiku, kdy dostala ránu. Odstrčila ho a hnala se do koupelny.

Když se vrátila, roztřesená a s očima zarudlýma pláčem, Jack na ni čekal, teď už zahalený v županu, aby zakryl stopy toho, čeho se dopustil. Nepříjemný odér se pomalu vytrácel.

„Ty hajzle!“ vykřikla. „Jak jsi to mohl udělat?“ Sotva rozuměla vlastním slovům. Ústa jí zevnitř natékala.

Tvářil se provinile, ale mlčel. Co mohl říkat? Žena, se kterou před chvílí souložil, byla stále ještě v jejich ložnici.

„V našem domě, Jacku. V naší posteli.“

Beze slova na ni hleděl. Viděla, že už se zase začíná ovládat. Většinou se za každé situace choval sebejistě a dokonce i teď se mu pomalu vracela rovnováha. „Co to máš s obličejem?“ zeptal se.

Sáhla si na tvář kolem poraněného oka. Cítila, jak natéká a rozpaluje se bolestí.

„To nic není. Nestarej se.“ Do očí se jí hrnuly slzy.

Přemáhala ji neodolatelná touha utéct. Nemohla to vydržet, vidět ho takhle. Byla naprosto zničena jeho zradou, ale nechtěla, aby viděl, jak moc ji to zlomilo. Stál tady, načichlý odérem milování s jinou ženou, která byla stále nahoře a poslouchala je, bezpochyby v jistém perverzním uspokojení, že si zahrála roli v tom trapném dramatu. Juliet se otočila a šla pryč.

Zavlažovač trávníku byl zapnutý. Drobné duhové zbarvení probleskovalo přes spršku kapek padajících na zastřižený trávník v pozdně srpnovém slunci. Jack nezapomněl rozprašovač zapnout. Měl smysl pro každodenní povinnost i v den, kdy si užívá s jinou ženskou v jejich posteli. Napadlo ji, že to neudělal poprvé. Samozřejmě že ne; byla to součást jeho rutiny, stejně jako zapnutí zavlažování, kontrola došlé pošty a posílání vtipných zpráv, které ji spolehlivě rozesmály ve vzácných chvílkách odpočinku během hektických směn v nemocnici.

Smutně se zasmála. Jaká je pravděpodobnost, že ho přistihla hned napoprvé, kdy jí byl nevěrný? Téměř nulová, pomyslela si. Jeho nevěra byla pro něj pravděpodobně tak všední záležitostí, jako nákup v supermarketu. Vstát. Nasnídat

se. Polibkem se rozloučit s manželkou odcházející do práce. Napsat svůj každodenní počet slov, který si jako spisovatel naplánoval. Zasouložit si s hezkou blondátou členkou tenisového klubu. Zřejmě to tak probíhalo celé měsíce. A možná už od počátku jejich manželství a bez ohledu na manželské sliby, nikdy se neobtěžoval s tím přestat.

Málem se otočila a šla zpátky domů. Byl to prostě instinkt. Když vás něco trápí, toužíte být doma, hledáte útěchu v náručí člověka, kterého milujete. Ale na ni tam teď žádná útěcha nečekala; cítila se zrazena a ponížena. Z jejího muže se najednou stal cizí, prolhaný člověk. Už to místo nepovažovala za svůj domov.

Kam teď má jít? Co má dělat? Komu má zavolat, aby jí pomohl? Špičkou jazyka znovu zavadila o uvolněnou stoličku a přemýšlela, jestli vypadne. Ale nakonec, co je ztráta jednoho zubu oproti rozpadu manželství?

S pláčem dokulhala na konec řady domů, vylovila z kapsy mobil a zavolala Sydney. Byla to její kolegyně, ale hlavně nejlepší kamarádka. Měly stejné zaměstnání, stejného šéfa a stejné, občas nemožné požadavky na své profesní schopnosti.

Přestože její mozek pracoval hlemýždím tempem, Juliet pořád přemýšlela o tom, co se právě stalo. Měla pocit prohry a ponížení a nejraději by si všechno nechala pro sebe. Ale teď neměla sílu; potřebovala někoho, kdo ji má rád a dokáže projevit účast a pochopení. Sydney byla jediná osoba na světě, která jí bez zaváhání pomůže.

Dovolala se do hlasové schránky. Mezi vzlyky vykoktala zprávu: „Právě jsem nachytala Jacka, jak souloží s jakousi blondátou trofejí. U nás doma. V naší posteli.“

Osušila si oči a pokračovala v chůzi. Nevěděla, kam má jít, věděla jen, že musí být co nejdál od toho, čeho se právě stala svědkem.

Mobil se rozdrnčel.

„Zlato?“

„Sydney. Díkybohu.“

„Řekni mi, že to není pravda, Jules.“

„Kéž bych mohla.“

„Přijď k nám domů. Teď hned.“

„Ale vždyť máš před sebou ještě dlouhou směnu.“

„Ano, skončím až za pár hodin. Ale zavolám Mikovi, bude doma. Není to dokonalé řešení, ale pořád lepší, než abys bloumala ulicemi. Dnes přespíš u nás. A zůstaneš tak dlouho, jak budeš chtít.“

„Jsou teprve tři hodiny, Sydney. Mike přece nemůže jen tak odejít z práce.“

„Jasně že může. Je šéf a má tam hlavní slovo. A víš moc dobře, že udělá všechno, co mu řeknu.“

Pár sekund poté, co ukončila hovor, klopýtla a málem vrazila do ženy, která tlačila po chodníku kočárek. Kolem ní se motal malý kluk na koloběžce. Juliet zadržela něco na omluvu, ale žena se na ni jen vesele usmála. *Vypadá šťastně*, pomyslela si. Přesně tak, jak si jednou představovala svůj život. Až doteď.

Bože, Juliet, seber se. Musíš se dát trochu dohromady. Mike a Sydney bydlí pár kilometrů odtud. Žádný taxikář nevezme někoho, kdo vypadá jako právě teď ona. Oteklý obličej, monokl na oku, nezvladatelný vzlykot. Raději profiči kolem, než aby se nechal zatáhnout do nějakého problému, před kterým se ona snaží utéct.

Mike už o všem věděl. Když otevřel dveře, měl v očích výraz lítosti a soucitu. Pohlédla na jeho robustní postavu a neušla jí uschlá skvrna na košili. Byla patrně důsledkem toho, jak mu cosi upadlo z vidličky při kvapném obědě,

který do sebe házel svým typickým, mírně ledabylým způsobem.

Starý dobrý Mike, už pět let manžel její kamarádky Sydney a otec dítěte, které se jim má zakrátko narodit. Muž, který si občas přišlápne nezavázané tkaničky a je schopen si u večere namočit manžety do omáčky. Inteligentní a úspěšný, ale neuvěřitelně roztržitý. Rovný a charakterní chlap, který miluje svou ženu, a je na něj absolutní spolehnutí.

Snažil se nedat najevo svůj šok z Julietina vzhledu, to se mu však až komicky nezdařilo. Otevřel náruč a řekl: „Juliet, to bude dobrý, neplač.“ Vděčně se k němu přitiskla s obavou, že tentokrát se jí ten vodopád slz nepodaří hned tak zastavit.

2

Během několika následujících dnů se Juliet cítila jako omámená. Nevěra pro ni byla něco, co patří na stránky bulvárních časopisů nebo do druhořadých televizních show. Po celou dobu manželství ji vůbec nenapadlo, že by se jich něco takového mohlo týkat. Byli do sebe zamilovaní, prostě dokonalý pár. Velmi pečlivě si plánovala život i kariéru a to, jak se jí vše v jediném okamžiku převrátilo naruby, ji zcela zdrtilo.

„Mám pocit, že už ničemu nerozumím, Sydney.“ Juliet byla schoulena v rohu pohovky, Sydney se natáhla na druhý konec, nohy pohodlně položené na opěrkách a rukama si hladila břicho.

„Čemu, zlatíčko?“ Juliet žasla nad tím, že Sydney má stále ještě trpělivost jí naslouchat.

„Jak se dá poznat, že ti manžel zahýbá? Asi mě to mělo už dávno napadnout. Víš, jak to myslím, hodně žen dokáže vycítit, když je manžel podvádí. Poznají, že se jinak chová, obléká, nechá se jinak ostříhat. Jak je možné, že já jsem nic neviděla? Že jsem na něm necítila parfém té ženské? Proč jsem si ničeho nevšimla? Možná jsem zkrátka byla málo

doma, abych něco postřehla. Měla jsem být více s ním, zajímat se o něj a o jeho práci.“

„Nech toho, Juliet. Myslíš si, že je to normální, aby se sebral a šel spát s jinou ženskou jen proto, že se mu málo věnuješ? Copak je nutné s ním zacházet jako s malým děckem?“

„Já nevím, Syd. Nebyla jsem s ním moc často. Ale nakonec, možná to tak není. Možná se jen se mnou nudil. Není se mnou velká zábava. Nečtu jeho knihy, nechodím na výstavy. Muži nepodvádějí zajímavé ženy, co říkáš?“

Sydney obrátila oči v sloup. „Jak by to mohla být pravda? Vezmi si například Sandru Bullock,“ zívla neskrytě. „Nebo Hillary Clinton, už sis s ní někdy zkoušela popovídat? Pěkná nuda. Seber se, Jules, víš dobře, že mluvíš nesmysly. Jack je pitomec a ty jsi inteligentní, úspěšná a krásná žena.“

Juliet se smutně usmála. „Vidíš, a stejně mi to k ničemu není, že? Opravdu jsem měla něco tušit. Měla jsem si všimnout, že Jack není šťastný a ta ženská na to měla nos. Jack měl toužit po mně a ne po ní.“

„Tak už dost, Jules. Přestaň s tím seabemrškačstvím. Je normální, že jsi nešťastná, ale neobviňuj se z něčeho, co jednoznačně provedl on.“

„Já vím, máš pravdu, ale věřila jsem tomu, že patříme k sobě, že je to moje životní láska.“ Snažila se potlačit pláč, ale pak bouchla pěstí do opěrky na pohovce. „Bože, nesnáším, když se takhle chovám. Je to fakt ubohé. Prokaž mi, prosím tě, službu. Až s tím příště zase začnu, dej mi pořádný kopanec.“ Juliet nahodila odhodlaně zářivý úsměv. „Každopádně, tady už se nemohu dlouho roztahovat. Musíte si s Mikem užít posledních pár týdnů klidu, než se vám život úplně změní. Poslední, co by vám scházelo, je, abyste tady každý den poslouchali moje nářky. Zítra se vydám do ulic New Yorku hledat bydlení svých snů.“

O tři dny později se ozval Jack. Juliet právě seděla u stolu v nemocnici a vyplňovala hlášení o nehodě. Oko měla pořád ještě nateklé. Hrál několik odstínů fialové a modré barvy a domácí násilí byla první myšlenka, která napadla každého, kdo nebyl obeznámen se skutečností. Naštěstí už se zotavila z otřesu mozku a práce jí pomáhala zapomenout. Holstrom trochu váhal, jestli už jí má vzít zpět, ale nakonec souhlasil. Kdesi vzadu v mysli se jí jako nezdolatelná hora tyčil úkol najít si nové bydlení. Prozatím se tím nebude zabývat.

Ucítila, jak jí v kapse zavibroval mobil. Vytáhla ho a uviděla na displeji známé číslo. Nezvedla to. Přes všechna statečná slova, která pronášela před Sydney, si se svíravými pocity uvědomila, že v tuto chvíli nemá sílu slyšet Jackův hlas.

Volal znovu později odpoledne, když v nemocniční kantýně pila kávu bez chuti a zápachu a jedla sendvič, který taky za moc nestál. Všude byl klid a kantýna postrádala charakteristický hluk – řinčení a pokřikování, které během dne obvykle tvořily zvukovou kulisu. Vyšla ven, aby našla prázdnou místnost, kde by si mohla o samotě vyřídit soukromý hovor. Cítila se provinile, když hovor přijímala.

„Dej mi pokoj, Jacku. Už jsi mi dost ublížil. Nech mě být.“

„Nevěděl jsem, že tě vůbec zajímám.“

„Cože? Co to říkáš?“

„Nevěděl jsem, že tě zajímám.“

„Ach bože, nech toho.“

„Opravdu jsem si myslel, že nemáš zájem ani o mě, ani o nás dva.“

„Takže co? *Myslel sis*, že je lepší vyspat se s jinou ženskou, než aby ses obtěžoval a promluvil si se mnou? *Myslíš*, že je to omluva za porušení všech slibů? Zničení všeho? A mne?“

Juliet nenáviděla sama sebe, ale nedokázala zastavit vzlyky, které se s ozvěnou odrážely od zdí.

„Jules, je mi to líto. Věděl jsem, že to není správné. Už tehdy, když jsem byl s ní. Nikdy si neodpustím, že jsem tě takhle zranil.“ Znělo to upřímně, ale nebyla si jistá, že ještě někdy bude schopna věřit čemukoli, co Jack říká.

„Chudáčku, musí to být pro tebe opravdu těžké. Co sis proboha myslel? Že bude fajn se vyspat s tou blondýnou z tenisového klubu? To je tak ubohé postelové klišé. A víš co? Fakt mě nezajímáš. Už ne.“ Ruka, ve které svírala telefon, se jí třásla, ale hlas už měla pevný. Už se ovládala. Navzdory tomu, jak se cítila, mluvila poměrně vyrovnaně.

„Nikdy bych to neudělal, kdybych tušil, že ke mně ještě něco cítíš,“ odpověděl. „Uvědomil jsem si to, když jsem uviděl tvůj výraz v obličeji, tvou bolest. Nikdy si neodpustím, jak jsem ti ublížil.“

„Takže mě obviňuješ ze své nevěry? Vždyť jsou to hrozné kecy. To se vážně nedá poslouchat. Je mi z toho zle, jak předstíráš lítost. Vždyť ty jsi ten, kterého nic nezajímalo. Ani naše manželství, ani to, co jsme si slíbili, když jsme se brali.“

„Ona pro mne neznamená vůbec nic.“

„To jsem jí teda vděčná. Kdybych vás nenachytala, možná bys mě podváděl ještě několik dalších let. Jsem jí skutečně zavázána.“

„Juliet...“

Konverzace nikam nevedla. Stiskla tlačítko, kterým ukončila hovor. Vrátila se do kantýny ke svému sendviči. Vůbec neměla na jídlo chuť, ale potřebovala se najíst, aby mohla fungovat dál. Kousla do sendviče a opatrně žvýkala. S úlevou si uvědomila, že dáseň kolem její uvolněné stoličky už se začíná hojit.

Během prvních dnů odloučení, když měla slabou chvilku, si představovala, že to je všechno jen noční můra. Doufala, že se za chvíli probudí a najde Jacka, jak leží vedle ní, ponořený do spánku, rozcuchaný a okouzlující. Byly okamžiky, kdy tomu dokonce i věřila a trávila celý den čekáním, až se probudí. Bylo jí fuk, co se děje kolem ní, nic jí nepřipadalo skutečné. Obávala se, že ztrácí smysl pro realitu, ale pokud by si plně uvědomila, co ji potkalo, zřejmě by se zhroutila.

Díky bohu za to, jakou práci dělala. Kdyby její profese nebyla tak náročná a dávala jí možnost na dlouhé hodiny utíkat v myšlenkách do svého vlastního světa, určitě by ji brzy vyhodili. Práce na plné obrátky na úrazovce znamená, že lidé se na ni každý den spoléhají. Kdyby se jen na pár vteřin přestala soustředit, mohlo by to znamenat ztrátu lidského života místo jeho záchrany. Ale když opouštěla nemocnici a tělem přestal proudit adrenalin, když přestala řešit otázky života a smrti a vytratil se příjemný pocit z toho, jak dobrou práci odvedla, život se jí najednou vymykal z rukou. Neměla kde bydlet, neměla manžela, kromě své práce neměla žádnou budoucnost. Rozpad jejího manželství pro ni znamenal, že neuspěla ve zkoušce, kterou si sama uložila a neměla žádnou představu, jak z toho ven. A chyběl jí Jack. Pořád.

Uběhlo čtrnáct dnů. A brzy to byl měsíc. Po této době kývla na schůzku s právníkem, Philipem Bealem, který Jackovi pomáhal řešit některé otázky spojené s komerční stránkou jeho profese. Navzdory tomu, že Juliet si nepřečetla ani jeden jeho román, měl spoustu čtenářů a stále jich přibývalo.

Jediné, co Juliet potřebovala s Jackem vyřešit, byly otázky rozvodu a majetku, a tak příliš nechápala, co by jí jeho právník, specialista na autorská práva, mohl sdělit. Přesto souhlasila se schůzkou. Chtěla, aby vše probíhalo v klidu a přátelsky. Na další konflikty už opravdu neměla sílu.

Domluvili se, že spolu zajdou na oběd. Vzal ji do drahé restaurace a posadili se na terasu ke stolu s panoramatickým výhledem. Oběd platil Philip, ale Juliet bylo naprosto jasné, že ve skutečnosti platí Jack. Když si procházela jídelní lístek, přistihla se při vzpomínce na doby, kdy se s Jackem seznámili jako studenti obracející každou korunu. Když už se jim podařilo vyjít si někam na skromnou večeři, s radostí si útratu dělili na půl. Tehdy byly jejich večery levné a romantické. Teď už je to pryč, zůstala jen hořká pachuť.

„Jack chce, aby sis nechala dům,“ sdělil jí Philip hned poté, co si řekli pár úvodních společenských frází.

„Já ho ale nechci, nemohla bych tam bydlet, Philippe. Tohle mu přece musí být jasné. Pochopil bys to, kdyby...“

„Jsem si vědom toho, co se stalo,“ odpověděl a zčervenal. „Mám na mysli okolnosti, za kterých jsi přišla na jeho nevěru.“

„Už ten dům nechci nikdy vidět. Potřebuji začít znovu, nechci se tam vracet, navíc je to daleko.“

„Máš po krk dojíždění?“

„Mám po krk klaustrofobie. Myslím, že jsem dostala alergie na místní kluby. Pokud to ovšem není alergie na jejich blondaté členky,“ dodala trpce.

Philip zčervenal ještě víc. Jack mu evidentně všechno řekl. Fakta ho nevykreslila zrovna příznivě. Jestli svému právníkovi vše pravdivě vylíčil, určitě se snaží něčeho dosáhnout.

„Co chce, Philippe?“

„Chce se usmířit.“

„Tak to si dělá plané naděje.“

„Pořád k tobě chová silné city.“

„Zjevně ne dostatečně silné.“

„Nevzdá se jen tak.“

„V tomhle neuspěje. Docela patová situace, že?“

„Mám klíče od domu v kapse. Už se odstěhoval. Věří, že si časem zaslouží vrátit se zpět. Prozatím je mám předat tobě.“

Juliet se hořce zasmála. „Takže ten dům má být úplatek?“

Philip pokrčil rameny. „Gesto,“ odpověděl.

„Řekni mu, aby dům prodal. Když se mu to podaří, vezme si každý polovinu toho, co za něj utrhne.“

„On ví, že je to všechno jeho vina.“

„Ano?“

„Má pocit, že by měl být tím, kdo prodělá. Kdo bude platit daň.“

„On platí daň, Philipe. Ztrácí mne.“

Její slova zněla statečněji, než jak se opravdu cítila a přemítala o nich ještě cestou zpět do svého přechodného domova u Sydney a Mika. Obývala u nich místnost jen o něco větší než skříň. Původně měli prostorný pokoj pro hosty, ale teď byl zařízen jako kombinace ložnice a herny pro dítě. Dítě se mělo narodit za pár týdnů a Juliet si čím dál víc připadala jako břemeno.

Sydney a Mike byli úžasní a velkorysí a nikdy jí nedali najevo, že by byla na obtíž. Ale blížící se porod a jejich radostné očekávání způsobovaly, že se cítila osamocenější než kdy dříve. Z každé nové hračky nebo kousku oblečení, který si pro své miminko koupili, měla sílící pocit, že se musí co nejdříve odstěhovat. Mají právo užívat si radostí novopečených rodičů v soukromí jen se svou novorozenou holčičkou.

„Zítرا si najdu vlastní bydlení,“ prohlásila, když se vrátila z oběda s Philipem. Za chvíli měla jít na noční směnu do nemocnice.

Sydney se na ni usmála a položila si ruku na rostoucí břicho. „Ale neříkej.“

„Já vím. Asi to nebude lehké.“

„No, nezávidím ti. A kam máš namířeno?“

„Mám už po krk bydlení na předměstí. Chci si najít něco v Brooklynu.“

„Tak to už ti vůbec nezávidím. Budeš to mít sakra těžké.“

„Něco si najdu. Musím.“

Sydney hodnou chvíli mlčela. Pak poznamenala: „Určitě budeš spokojenější, až se ti to povede.“

„Bude to úleva,“ odpověděla Juliet.

„Je těžké s námi bydlet?“

„Oba jste zlatí, budu vám do konce života vděčná. Víš to moc dobře. Ale opravdu si musím najít něco svého.“

„Potřebuješ jistotu?“ nadhodila Sydney.

Juliet potřásla hlavou a polkla zbytek vína. „Uzavřít kapitolu,“ odpověděla.

3

Večer cestou do nemocnice, si stejně jako každý den od té doby, co se přestěhovala do města, koupila kávu v malém obchůdku před stanicí metra, odkud jezdila do práce. Hlavou se jí honilo, jak těžký úkol ji čeká po skončení směny. Skutečně byla rozhodnuta najít si byt. Nebude to jednoduché, ale byla odhodlána hledat tak dlouho, dokud nebude mít smlouvu a klíče v kapse.

Byl deštivý den a v ulicích Brooklynu vládl chaotický ruch, který však vůbec nevnímala. Skřípání prudce brzdících aut, hlasy snažící se překřičet hluk dopravy a hudba vříska-jící kakofonicky v nejrůznějších rytmech, vše jako by běželo mimo ni. Byla natolik ponořena do svých myšlenek, když vyšla z obchodu, že téměř nepostřehla dva policisty, kteří venku popíjeli kávu. Ušla sotva pár metrů, když se z místa, kde stáli, ozvaly dva ohlušující výstřely. Hned na to propukl jekot. V šoku se otočila zpět a zahlédla postavu mladého muže, zřejmě to byl Latinoameričan. Prodral se kolem těch dvou policajtů a běžel směrem k nedaleké uličce. Rukou šmátral pod bundou, pak se otočil a zamířil na ně pistolí.

Namodralá ocel zbraně se zablýskla v dešti a neonovém světle. V jednu chvíli vše probíhalo jakoby zpomaleně, jako

zpomalená scéna z akčního filmu. Záblesk z hlavně pistole a ozvěna ohlušujícího smrtonosného výstřelu. Snímek se roztříštil.

Juliet bleskurychle zalehla na mokrý chodník, aby se kryla před střepinami od kulky, která se s bouchnutím zaryla do zdi kousek od ní. Vzduch se prosytil pachem střelby mísícím se s vůní rozlité kávy. Kolem propukl křik, střelec se otočil a prchal. Poldové běželi za ním do uličky, nepromokavé pláště na nich neohrabaně vlály. Téměř bez dechu chroptěli do vysílaček žádosti o podporu a rozčileně mávali těžkými policejními zbraněmi.

Juliet se roztřeseně zvedla na nohy, na kávu si ani nevzpomněla. Nevěřicně se rozhlížela kolem, jen mlhavě si uvědomovala sílící jekot sirén blížících se z několika směrů a majáky přijíždějících policejních aut, která zahradila průjezd vzniklým dopravním chaosem. Už dříve měla co do činění s následky pouličních přestřelek a věděla, že má důvod se znepokojoval. Stává se, že postřelená oběť vůbec netuší, že je zraněna. Někdy dokonce vykrvácí, aniž si uvědomí, že byla zasažena. Prohlédla se, jestli ji nezranila zbloudilá střela nebo úlomky roztříštěných cihel. Nenašla nic, jediná škoda, kterou utrpěla, byl mokrý kabát zašpiněný od bláta na chodníku. Očistila si jej a děkovala bohu, že to nedopadlo hůř. Spěchala do nemocnice, brzy se jistě dozví, zda došlo k nějakým obětem.

Netrvalo dlouho a bylo zřejmé, že policie toho střelce dopadla. Hned poznala pacienta, kterého přivezli na úrazovku pozdě večer. V průvodní zprávě se dočetla, že se jmenuje Carlos Leon, je mu osmnáct let a má střelná zranění krku a hrudníku.

„Průstřel levé srdeční komory, roztržený jícen,“ posoudila zranění odborným okem. „Připravte operační sál.“ Její